

Malakias

Til præsterne og menighederne i denne tid:

Kap. 1

Gud elsker Jakob og hader Esau. Esau repræsenterer de troende mennesker, der frasiger sig livet sammen med Gud - dvs lever i kødet.

Esau frasagde sig Guds velsignelser til fordel for verdens goder.

Hvad Edom "bygger", vil Gud i denne tid rive ned. Edom er mennesker, der går uden Gud og lever i egen kraft.

Gud revser herefter præsterne. De holder ikke fast i Guds ord, men har gjort kirkerne "brugervenlige".

Menigheden *er kaldet* til at blive en ren brud for Kristus, men i stedet for vanærer præsterne Gud ved at vildlede menigheden, idet de bøjer sig for menneskers behov i stedet for at bøje sig for Gud - dette for egen vindings skyld. Vi er her tilbage til profetien, Gud gav os allerede ved skabelsen: at Eva, der er et symbol på kirken / på menigheden, får lokket præsten (Adam, der er et symbol på præsteskrabet) i synd. Præsterne går med menigheden i stedet for at fastholde menigheden i Guds ord.

Præsterne blander Guds Ord med verdens ord, de blander trosretninger, som ikke har Kristus som frelser, ind i Guds kirker og de bøjer sig for forordninger, som ikke hører Gud til. Gud forbander disse præster, der tager sig af et menneske, men gennem falsk forkyndelse driver mennesket til fald.

Kap 2

Gud fortsætter her sin tale til de faldne præster: Hvis de ikke omvender sig, vil velsignelser blive vendt til forbandelser. Han afskærer dem fra embedet (hugger deres arm af) og giver dem en konsekvens af deres handling.

Gud har lavet en pagt med præsten Levi. Pagten var, at Gud gav ham liv og fred (Jesus i ham), fordi Levi havde sand guds frygt. Han talte sandheden.

Gud gør opmærksom på, at præsternes læber vogter på kundskab og vejledning, da præsterne er Herrens sendebud (menigheden tilhører et præsteskrabet). Men mange præster har bragt deres menighed til fald. Derfor vil Gud fratage dem livet og freden. Levi's pagt er ødelagt.

Gud gør opmærksom på, at de præster skal blive ringeagtet og overset af folket.

Gud påpeger troløsheden i Israel og Jerusalem. De vanærer helligdommen ved afgudsdyrkelse. Israel er både en nation og Guds folk / slægten Israel. Jerusalem er Guds by; men også et rige.

Gud vil fjerne de, der vanærer helligdommen gennem afgudsdyrkelse.

Gud gør opmærksom på hykleriet i at græde efter Ham og samtidig dyrke afguder. Han vil ikke tage imod deres offergaver.

Gud ser alt, hvad der sker. Han ser de, der bekender sig til troen på Ham for derefter af være ligeglade med, hvem Han i virkeligheden er. De ønsker velsignelsen i deres egne ting, men de ønsker ikke at blive velsignet med Guds vej for dem.

Gud siger endvidere, at vi slet ikke kan handle sådan, hvis Helligånden er i os. Hvis Helligånden bor i os, ønsker vi at være sande vidner for Gud, vi ønsker at føre folk til den sande og levende Gud. Hvis vi går bort fra Gud, skilles vi fra Ånden. Gud hader dette. Han beskriver det som en skilsmisse. Han siger, at vi indhyller os i uret, og advarer os om at tage vare på ånden i os, så vi ikke bliver troløse.

Kap 3

Gud trættes, når vi kalder det onde for det gode.

Herefter følger en profeti om Jesu komme. Og et spørgsmål til os: hvem vil kunne udholde den dag, hvor Han kommer til syne? Han er jo metalsmelterens ild og tvætterens lud (tvætte = rens).

Jesus renser Levi's sønner, altså de der ønsker at blive i ordet, de som elsker Herren og har sand Guds frygt.

Dommedag nærmer sig. Den dag hvor Gud vil vidne mod troldmænd, ægteskabsbrydere (= de der har vendt Gud ryggen), de der har aflagt falsk vidnesbyrd (menerne), de der har undertrykt arbejderne, enkerne og de faderløse, de som gør fremmede uret og de der ikke frygter Gud selv.

Jeg er den samme, siger Gud, men I er ophørt med at være Jakobs sønner.

Gud rækker herefter hånden ud og beder os om at vende tilbage til Ham, så vil Han vende tilbage til os. Omvendelsen består i stoppe med at bedrage Ham. Folk selv spørger: bedrager vi dig med tiende og offerydelser?

Gud befaler: hele tienden skal bringes til forrådskammeret, så der kan være mad i Mit hus.

(Jeg, Tamarra, læser her, at der ikke kun er tale om penge, men om den lydighed, villighed og ærlighed der ligger bag at betale tiende. Gud ser alt, Han kender vores hjerter. Lige efter denne befaling siger Han, at så vil han skræmme æderne, så de ikke skal ødelægge landets afgrøder og vinstokken ikke skal slå fejl. Her oplever jeg, at Gud peger på, at vi er grene på vintræet og at velsignelsen vokser gennem lydighed til Herren. Herefter vil folk se os, fordi vi "har et yndigt land". Vi bringer det gode med os. Alt kommer i vækst. Guds rige bliver bygget gennem denne lydighed og villighed. Der kommer sand vækst, når vi bliver Kristus lig = Kristi fulde fylde i os.)

Derefter peger Gud på, at vi klager over, at det er ørkesløst at tjene Ham, da vi intet opnår. "Det er jo de "frække", der kommer til vejrs. De frister jo dig, Gud, og slipper godt fra det."

Gud gør opmærksom på, at Han lytter til, hvad der siges, og at hos Ham er der en bog, hvor de, der har Guds frygt, bliver skrevet ind i - og at Han, på Hans dag vil handle nænsomt mod dem. At vi skal kende forskel på retfærdig og gudløs hos den, der tjener Ham, og den der ikke tjener Ham.

Kap 4

De gudløse og de frække skal blive som strå, der vil intet blive tilbage af dem. Men for de, der frygter Ham, skal retfærdighedens sol opgå med lægedom under sine vinger og vi skal gå ud og boltre os som kalve og trampe de gudløse ned, for de bliver som støv.

Vi skal huske på Moses loven (de ti bud) og Gud vil sende os profeten Elias, (den ånd som Elias gik frem med), som skal vende fædrenes hjerte til sønnernes og sønnernes til fædrenes.

V/Tamarra